

“HALİFE SULTAN VE ULUHAKAN II. ABDÜLHAMİTHAN DÖNEMİ DAHİL”
19 MAYIS 1919 TARİHİNDE TÜM İSLAM DÜNYASI EMPERYALİST DEVLETLERİN TUTSAĞI İDİ

Ortaçağ Hıristiyan Batı dünyasında hüküm süren köktendincilik, Hıristiyan toplumlar üzerinde uygulanan sosyal ve siyasal baskılar yönünden mutlakiyetçi Avrupa hanedanlarını, daha da güçlendirmiş ve bu hanedanlar, kendi aralarında oluşturdukları ve ayrıca, kilise (ruhban sınıfı), feodalite (toprak sahipleri ve derebeyleri) ile kurdukları ve **“kutsal ittifak”** diye niteledikleri güç birliği sayesinde, uyruklarındaki toplumlara korku, baskı ve zulüm dolu **“karanlık ortaçağ dönemini”** yaşatmışlardır.

Avrupa ülkelerinde, **“Dinde Reform”** ve **“Rönesans”** hareketleri sayesinde kazanılan özgür düşünce ve sanat ortamında, bilimsel, kültürel ve teknolojik buluşlar hız kazanmış ve 1789 Fransız Devriminin koşullarını hazırlamış ve **“Aydınlanma Dönemi”**ne yol açmıştı. Gelişen bilimsel ve teknolojik buluşlar, buhar makinesi ve benzeri araç ve gereçlerin kullanım alanına girmesini sağlamış ve böylece, **“Sanayi Devrimi”** gerçekleştirilmiştir. Fabrikalarda üretilen teknoloji yoğun ve nitelikli sanayi ürünleri, emek yoğun el sanatları aleyhine sonuçlar doğurmuş ve büyük işletmelerin egemen olduğu yeni ekonomik düzende, işçi sınıfının çalışma ve sosyo-ekonomik yaşam koşullarının iyileştirilmesi bağlamında, yüzyıllara varan bir savaşın sürecini başlatmıştır. Bu yeni düzenle birlikte, **Adam Smith, David Ricardo ve Malthus** gibi düşünürlerin kuramlaştırdığı **“Liberalizm”** döneminde, Ortaçağ koşullarından kurtulamayan ülkelerdeki el sanatlarına yaşam hakkı tanınmamış ve gerek sanayileşmiş ülkelerde yaşayan yoksul halkların ve gerekse, geri kalmış ülke halklarının sömürülebilmesi olanakları doğmuştur. (1)

İç pazarın doyumundan sonra, dış pazar arayışlarına giren sanayici varsıl ülkeler, yoksul ülkelere ucuz hammadde ithal etmişler ve bu ülkelere ihraç ettikleri pahalı işlenmiş ürünler sayesinde, zenginliklerine zenginlik katmışlar ve Emperyalizm’in siyasal, ekonomik, kültürel, mali ve askeri boyutları ile en insafsız sömürü modellerini oluşturmuşlardır.

BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI ÖNCESİNDE EMPERYALİZM VE OSMANLI DEVLETİ:

Osmanlı İmparatorluğu, yaşamının son üçyüz yılında, dışarıdan ve içeriden sömürülen ve **“HASTA ADAM”** diye nitelenen yarı tutsak, bir **“BÜYÜK”!** devlet idi. (2) Fatih Sultan Mehmet ve kanuni Sultan Süleyman dönemleri de dahil olmak üzere Osmanlı Sultanları, sadece Avrupa’nın sömürgeci büyük devletlerine (Düvel-i Muazzama’ya) değil ve fakat, Venedik ve Ceneviz gibi tüccar şehir devletlerine kadar, bol keseden bahşeyledikleri ticari ve ekonomik ayrıcalıklarla (3) (kapitülasyonlarla) Müslüman-Türk tebaanın sömürülmesine yol açmışlardır. Sömürgeci Devletler’in iş çevreleri dışarıdan ve Osmanlı İmparatorluğu, topraklarında yaşayan ve kendi tebaası olan ve **“Levantenler”** diye anılan yerli işbirlikçilere ilaveten Kavm-i Necip diye nitelenen ve adeta kutsanan, Müslüman Arap kavimleri de içerden olmak üzere **“HASTA ADAM”** ı kana kana sömürmüşler ve Falih Rıfkı Atay’ın

deyimiyle, Osmanlıyı, herşeyi ile tüketilmiş **“sağmal”**(4) bir yarı sömürge **“İMPARATORLUK KALINTISI”**(5) konumuna getirmişlerdi.

Osmanlı ekonomisi, sanayide ve ihracatta hiçbir varlık gösteremediği için çok zayıf konumdaydı. Kamusal harcamalarını ise, ekonomide üretim yetmediği için, mali olanaklarını ancak, iç ve dış borçlanmalarla karşılamaktaydı. Elindeki olanakları, savaşlarda ya da lüks konak ve saray harcamalarında kullandıkları için, XIX ncu Yüzyıl'ın ikinci yarısında borçlarını ödeyemeyecek duruma düşmüştü. Bu koşullarda Padişah ULU Hakan! Sultan II.Abdülhamit Han! tarafından çıkarılan (1881) Muharrem Fermanı (Kararnamesi) ile Osmanlı yönetimi, mali ve ekonomik yönlerden alacaklı Avrupa devletlerinin oluşturdukları, **“Düyun-u Umumiye”** (Borçlar İdaresi) nin adeta, mali tutsağı konumuna düştüğünü, tüm Dünyaya ilan etmekteydi. (6) Borçlar İdaresi, Osmanlı Devleti'nin (vergi gelirlerinin toplanmasını da içerecek biçimde) her türlü ekonomik faaliyetlerini kendi denetimine almakta ve böylece, Osmanlı İmparatorluğu, mali ve ekonomik bağımsızlığını tümüyle yitirmekteydi. (7) Mustafa Kemal, Koca İmparatorluğu'nun bu acınacak görünümünü, 17 Şubat 1923 tarihinde, İzmir'de toplanan **“Türkiye İktisat Kongresinin”** açılış konuşmasında (8), aynen şöyle tanımlamaktaydı: **“Osmanlı Devleti gerçekte bağımsızlığından yoksun bir duruma getirilmişti. Doğrusu bir devlet ki kendi uyruklarına koyduğu bir vergiyi yabancılara koyamaz. Gümrük işlemlerine, vergilerini, memleketin ve ulusun gereksinimlerine göre düzenleyemez. Ve bir devlet ki, fazla olarak yabancılar üzerinde yargı hakkını uygulamaktan yoksundur. Böyle bir devlete doğal olarak bağımsız denilemez. Devletin ve ulusun yaşamına yapılan karışmalar, yalnız bu kadar da değil, daha fazla idi. Doğrudan doğruya ulusun yaşamsal gereksinimlerinden olan, örneğin demiryolu yapmak, örneğin fabrika yapmak için, her şey yapmak için devlet serbest değildi. Kesinlikle dış karışmalara açıktı. Bundan dolayı, yaşamını sağlamaktan yoksun bırakılan bir devlet bağımsız olabilir mi? Söylediğim gibi, gerçekte devlet bağımsızlığını çoktan yitirmişti ve Osmanlı ülkesi yabancılardan serbest bir sömürgesinden (müstameresinden) başka bir şey değildi ve Osmanlı halkı içindeki Türk Ulusu da bütünüyle tutsak bir duruma getirilmişti. Bu sonuç, arzettiğim gibi, ulusun kendi istencine ve egemenliğine sahip bulunmamasından ve bu istenç ve egemenliğin şunun bunun elinde kullanılagelmiş olmasından kaynaklanıyordu. O halde diyebiliriz ki, biz ulusal bir devir yaşamıyorduk ve ulusal bir tarihe sahip bulunmuyorduk...”** demekte ve Lozan (Lausanne) Barış Konferansına katılan Türk delegasyonuna Kapitülasyonların, tümüyle kaldırılması yolunda gizli ve kesin talimat vermektedir.

Sömürgeciliğe geç başlayan Almanya ise, dış görünümüyle **“sömürgeciliğe karşı olduğunu ve hiçbir ülkeden toprak talebinin bulunmadığını”** söylemekte ve öte yandan da, sömürülen ülkelere yatırımlar yapmakta ve onların gelişmelerine katkıda bulunuyormuş izlenimini vermekte ve fakat, II nci Dünya savaşından sonra yaygınlaşan **“çağdaş sömürgeciliğin”** günümüzde de uygulanan şekliyle, **“barış içinde ekonomik yayılma politikalarının”** ilk örneklerini vermektedir.

İMPARATORLUĞUN ÇÖKÜŞ DÖNEMİ VE GERİCİLİK:

İslam'ın bireyler için öngördüğü temel ülkü ve ilkelerin, iyi ahlak ve terbiye yönünden benimsenmesi özümsemesi, inanç ve davranışlara yansıtılması ve sonuçta, beşeri zafiyetlerden arınmış olarak, Tanrı'ya yönelinmesi ve Tanrı ile bütünleşmesini öngören tasavvuf felsefesinin yaygınlaştırılması amacıyla, "İslam'ın İkinci Yüzyılın dan sonra, Müslüman Türk toplumları arasında oluşan tarikatlardan Yesevilik ve daha sonra da Nakşibendilik, İslamın yayılması ve dış saldırılara karşı savunulması bağlamında bazı işlevler görmüşse de, bu gibi tarikatları yönlendiren Halife, Şeyh, molla, çelebi, Ayetullah vb. gibi inanç sömürücüleri, muritlerinin istençleri (iradeleri) üzerine, Tanrı adına koydukları ipotekle, (katı ve keyfi kurallarla) birey ve toplumların özgür düşünme, özgür karar verme ve özgür davranma yeteneklerini belli ölçülerde köreltmış ve kısıtlamışlardı. Sonunda, bu toplumlar, tümüyle edilginleştirilerek, katılcı yönetiminden uzaklaştırılmışlar ve adeta sürüleştirilmişlerdir.

Gerek Osmanlı topraklarında yaşayan Müslüman toplumlar arasında ve gerekse, Orta Asya Müslüman Türk toplumları etkin olan Nakşibendi tarikatı şeyhleri, **"öğrenciler, medreselerde iken, hasırda oturdukları zaman mı yoksa, sırada oturdukları zaman mı şeriat'e uygun olur?"** yollu anlamsız tartışmalarla vakit geçirirken ve Tarikat muritleri'nin toplumsal yaşamlarını, ilkel koşullarda sürdürmeyi, **"İslami gelenek ve göreneklere ve Peygamber'in sünnetine sadakat"**! biçiminde algılanırken, 18 yüzyılın başından itibaren, sanayileşme yolunda hızla ilerleyen Çarlık Rusya'sı, XIX ncu Yüzyılın ikinci yarısında, iyi donatılmış düzenli ordularla, Orta Asya'daki göçebe Müslüman Türk toplumlarını tümüyle tutsak etmişti.

Yine aynı yıllarda, Ticari tarikatı şeyhlerinden, Muhammed es Sagir, sözde Müslüman olmuş (ihtida etmiş) gibi görünen Fransız ajanı Leon Roches ile işbirliği içinde, Magrip ülkelerinden Cezayir halkını ve arkasından, tüm Orta ve Kuzey Afrika ülkelerinde yaşayan Müslüman toplumları, Fransızlar'a tutsak etmek üzere önce yerel ulemeden! Ve daha sonra da, Kahiredeki ünlü El Ezher Medresesi uleması! İle, Mekke ulemasından! alabildiği, **"İslami itikat ve ibadetlere hanel gelmemesi kaydı ile muvakkat (geçici) müddetle hristiyanlar'a mütavaat (itaat) edilebilir"** yollu **"fetva"** ya da şer'i icazetle! tutsaklığı şeriat'a uygun hale! Getirmişler ve sonuçta o toplumları, Fransızlar'a tutsak olmaya hazırlamışlardı. (9) Bu geçici tutsaklık (muvakkat müddetle mutavaat süresi) yüz yılı bulmuştur.

Suudi Arabistan'daki Vehhabî'ler ise, Birinci Dünya Savaşı öncesinde, İslamın sahabeler dönemindeki uygulamalarının aynen sürdürülmesi gerektiği inancı içinde ve kendilerinin İslam'ın ve Tanrının en sadık kulları olduğu önyargısı ve **"Tebliğ-i Cemaat"** oldukları savı ile, (10) ehli sünneti bile müşriklik sayıyorlardı. Bu **"Selefiyeciler"** ler, başlarındaki Mekke Emiri Şerif Hüseyin'in, sözde Müslümanlığı kabul etmiş (ihtida etmiş) gibi görünen, ünlü İngiliz casusu Thomas Edward Lawrence'in çabaları ve İngiliz ordularıyla işbirliği içinde, Osmanlı Halife-Sultanları ve ordularına karşı kıyasıya savaşmışlar ve daha sonra da, İngiliz-A.B.D ortaklıkları ve özellikle, (ARAMCO) ile işbirliği içinde, ülkelerinin petrol ve öbür doğal kaynaklarını, XX nci yüzyıl boyunca, ABD ve İngiliz emperyalizmine peşkeş çekmişlerdir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun gerileme ve çöküş döneminde, I. Abdülhamit ve III.Selim, Hindistan'da İngilizlere karşı bağımsızlıklarını kazanmak için savaşmakta olan Müslüman Maysor Sultanı Tippu Sahip'e, Halife sıfatıyla, (1750-1799) "**fetva**" göndererek, İngilizlerle iyi geçinmelerini **(İLİMLİ OLMALARINI VE ONLARA BAŞKALDIRMAMALARINI)** öğütlemekteydi.

1898-1899 yıllarında, Filipin adaları üzerinde, ABD tarafından kurulacak sömürge yönetimi için, o zamanki sömürgeci devletlerden İspanya ile ABD arasında savaş gerginliği çıkınca, bir Amerikalı gazetecinin, ABD ordu gazetesi "Stars and Stripes"da, Filipinlerin Sulu yöresinde direniş gösteren ahalinin Müslüman olduğuna ilişkin bir haberin yayınlanması üzerine,ABD yönetimi, İstanbul'daki Büyükelçisi (Sefir-i kebir) aracılığı ile, "**ULU HAKAN! SULTAN! ABDÜLHAMİT(II) HAN**"! ndan bir fetva koparmış ve oradaki Müslümanların, Amerikalılara boyun eğmelerini (mutavaat etmelerini) sağlamıştır.

ULU HAKAN! SULTAN II ABDÜLHAMİT HAN! da, Alman İmparatoru'nun istemiyle, 1906 yılında, Fas Sultanına da bir fetva göndererek, Alman İmparatoru'nun, Müslüman dostu ve koruyucusu olduğunu ve onun taleplerinin yerine getirilmesini öğütlemekteydi.

BARIŞ DÖNEMİNDE ASKERİ VE EKONOMİK EMPERYALİZM:

XVIII nci Yüzyıldan başlayarak,Rus çarlığının yayılma emelleri karşısında Osmanlı İmparatorluğu, İngiltere tarafından savunulmakta ve **Hasta Adam'ın** paylaşılması tehlikesi belirince, Rus ve İngiliz yayılmacılığına karşı Almanya, Osmanlı İmparatorluğu'nun yaşatılması görevini yükümlenmekteydi.(11)

Sömürgeciliğe öbür Avrupa devletlerinden sonra başlayan Almanya'nın Dünya Politikası (Weltpolitik), o zaman ki Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun (Habsburglar'ın) "Doğu Politikası" ile örtüşmekteydi. Bu politika, "**Almanya'nın doğuya giden yolu, Balkan Yarımadasından geçer**" ilkesinin doğal sonucu olarak, "**Doğuya yönelik baskı,**" "**Drang nach osten**" biçiminde dile getirilmekteydi. (12) **7-B politikası diye de bilinen, "Berlin, Budapeşte, Belgrad, Bosphorus (Boğazlar), Bağdat, Basra, Bombay" doğrultusundaki İstanbul-Bağdat demiryolu projesi'nin Almanlar'a bırakılmış olması,** öbür Emperyalist Devletlerden İngilizler, Fransızları Orta Doğu coğrafyasındaki Alman hegemonyası yönünden tedirgin etmekteydi.

Osmanlı İmparatorluğu, kendisinden sürekli toprak koparan Rusya, İngiltere ve Fransa karşısında Almanya'yı, "ehven-i şer" bir denge unsuru gibi görmüş ve Almanya ile olan ilişkilerinde ise bu ülkeye bahşettiği, (Ordu'nun eğitimi ve yeniden düzenlenmesi gibi) askeri olanaklar ve (silah ticareti, demiryolu imtiyazları ve ticaret hacminin genişletilmesi gibi) ekonomik ayrıcalıklarla, bu devlete belli oranda güç de kazandırmaktaydı. O zamanın Genel Kurmay Başkanlığı (Erkan-ı Harbiyesi) yanında, tüm Stratejik Birlikleri (Ordu Komutanlıklarını, Alman Generalleri'ne emanet etmiştir.

1883 yılından itibaren, Osmanlı ordusunun eğitilmesi ve Osmanlı ordularına komutanlık etmesiyle tanınan ve 18-19 Nisan 1916 gecesi Irak cephesinde (Bağdat'taki tifüs salgını sırasında) ölen Von Der Goltz Paşa aynen, "**...Bu askerler üzerinde doğrudan doğruya**

nüfuzumuzu kullanarak, Osmanlı ordusunun yönetimini....artık elimizden bir daha geri alınamayacak biçimde ele geçireceğiz” diyebilmektedir.

Alman emperyalizmi, Ulu Hakan Sultan II.Abdülhamit Han! Dönemi ve sonrasında, Enver Paşa aracılığı ile sürdürdüğü telkinlerle, Orta Asya yönünde **“Turancılık”** politikasından, Güney Asya ve Orta Doğu’da **“Pan-İslamist”** politikalardan; İngiliz ve Fransızlara karşı da **“Arap Milliyetçiliğinden”** yararlanmayı planlamıştı.

Birinci Dünya Savaşı öncesinde Almanlar, maşa olarak kullandıkları Başkomutan vekili Enver Paşa ve Osmanlı orduları aracılığı ile İngilizlerin, Hindistan yarımadasındaki egemenliğini, hem Orta Asya ve Afganistan üzerinden, hem de Irak üzerinden kuşatma yolu ile, tehdit etmeyi düşünmekteydi.

1913 yılından başlayarak, Türk ordusunun yazgısı, general Liman Von Sanders başkanlığındaki bir askeri heyet ile, muhteris, serüvenci, Alman işbirlikçisi ve saray damadı Enver Paşa’ya tevdi edilmişti. İhtirası aklının üstünde olan Enver Paşa’nın, mutlak bir etkinliğe sahip bulunduğu **“İttihat ve Terakki”** döneminde, 2 Ağustos 1914 tarihinde, Birinci Dünya Savaşı’na katılması sağlanmış ve Mustafa Kemal’in şiddetle karşı koymasına rağmen, Osmanlı Genel Kurmayı’nın başına, Bronzar Von Schellendorf ve Osmanlı orduları’nın başına da, öbür Alman generalleri, Branfeld, Falkenheim, Von Kress, Liman Von Sanders getirilmişti.(13)

Birinci Dünya Savaşında, Alman generallerin komuta ettiği Türk orduları, birisi Irak cephesinde Kut-ül amare’de ve öbürü de Gelibolu-Çanakkale Savaşlarında olmak üzere, bu cephelerdeki **“Türk komutanların”** basireti ve üstün komuta yeteneği sayesinde, başarı gösterebilmişlerdir. Nevar ki, öbür Türk ordularına komuta eden Alman komutanları, Türk ordularının yığınaklarını ve hareket planlarını, kendi milli ordularının hareket planlarına göre yönlendirdikleri için, Alman komutanlarının başında bulunduğu Osmanlı ordularının başarısızlığında büyük rol oynamışlardı. Nitekim, olabildiğince büyük Rus ordularını Kafkas cephesinde tutabilmek amacıyla, Doğu Cephesinde, 100.000 den fazla asker bulunduran Osmanlı başkomutan vekili Enver’in, sert iklimli Doğu Anadolu’nun kış mevsiminde, tam bir macera niteliğindeki akıl almaz Sarıkamış hareketi (Allah-u Ekber dağlarının aşılması yolu ile gerçekleştirilen hareket) 60.000 askerimizin kaybı ile sonuçlanınca, bu cephedeki Rus orduları, hemen öbür cephelere kaydırılmıştı. Hicaz’da, Sina ve Balkan cephelerinde de benzeri fiyaskolarla sonuçlanan bir dizi yanlışlıklar nedeniyle, kayıplarımızın toplamı 1.000.000 u bulmuştu.

Birinci Dünya savaşında yenik çıkan Alman yanlısı devletler, savaş sonrasında, Osmanlı İmparatorluğu’nun imzaladığı **Sevres Barış Sözleşmesi** gibi, yenen devletlerle imzaladıkları tüm barış sözleşmelerinde, ağır ve dayanılmaz koşullara ve yaptırımlara maruz kalmışlardı. Sonuçta, dayanılması olanaksız ve aşağılayıcı hükümler içeren Barış Sözleşmeleri nedeniyle, yenilen devletler için öngörülen ağır sosyo-ekonomik koşullar, söz konusu ülkelerde, totaliter rejimlerin doğmasına ve yeni savaş tohumlarının yeşermesine neden olmuştu. Nitekim, Birinci Dünya Savaşı sonrasında, sayıları bir düzineye varan Avrupa devletlerinde, demokrasi karşıtı Faşist ve Nazist rejimler ve Rusya’da da, Komünist (Marksist-Leninist) rejim egemen olmuştu. Bu iki demokrasi karşıtı siyasal bloklar arasında, Atatürk’ün kurduğu Türkiye Cumhuriyeti, demokrasi yolunda ölçülü ve kararlı adımlarla ilerleyen ve totaliter faşist

rejimlerden kaçan 142 seçkin bilim adamlarına sığınma hakkı tanıyarak, ülkemiz üniversitelerinde değerlendirmiş ve saygın ve güvenilir bir barış ülkesi olmuştur.

Ülkemizde çoğulcu ve katılımcı demokrasi yolunda girişilen **“Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası”** (1924) ve **“Serbest Cumhuriyet Fırkası”** (1930) denemeleri sırasında, İngilizlerin kışkırtmasıyla, Nakşibendi Tarikatından Şeyh Sait ve müritlerinin başlattığı kalkışma (1925) ve laik Cumhuriyet düşmanlarının giriştiği İzmir Suikastı (1925) yanında Menemen’de, Yd. Sb. Öğretmen Kubilay ve yanındakileri, bağ testeresiyle katleden (1930), demokrasi karşıtı Nakşibendi şeyh ve müritlerinin, rejim yönünden yarattığı tehlikeler ve 1937 yılına kadar sürdürdükleri bir dizi Güney doğu isyanları nedeniyle, çoğulcu demokrasi girişimleri kesintiye uğrayınca, 1945 yılında, büyük devlet adamı İsmet İnönü tarafından başlatılan çok partili demokrasi hareketinin getirdiği yeni koşullarda, Demokrat Partiyi destekleyen tarikatların başında yer alan Nakşibendiler, 1930 yılında Menemen’de girişilen katliamın sorumluları olan Nakşibendi şeyhi ve müritlerini yargılayan askeri mahkemenin başkanı Tuğgeneral Mustafa Muğlalı’yı sürekli izlemişler ve Orgeneralliğe terfi etmesinden hemen sonra, Komutasındaki sınır birliklerinden birisinin, Özalp ilçesi yakınında, bir grup kaçakçı ile çatışması olayını bahane ederek, 1946 seçimlerinde destekledikleri ve sonradan 1950 seçimlerinde iktidara getirdikleri Demokrat Partiyi zorlayarak, bu onurlu askeri yargılatmışlar ve **intikamlarını** almışlardı. Arkasından, aynı tarikat mensubu olan bu cahil şeyhlerin dizi dibinde, masal dinlerken aldıkları talimatlar, şer’i icazetler ve desteklerle, **T.B.M.M** ne seçilebilen Nakşibendi tarikatı müritlerinin, Başbakan ve Cumhurbaşkanı olmalarını sağlamışlar ve böylece, hem Türkiye Cumhuriyetinden ve hem de, bu Cumhuriyetin kurucusundan intikamlarını almışlardır.

1950 yılından itibaren, giderek güçlenen ve Hristiyan efendilerine karşı uyumlu ve işbirlikçi kadrolar yetiştiren tarikatların müridi köktendincilerden Nakşibendiler önceleri, sadece **“dost ve müttefikimiz”!** Almanya tarafından desteklenmişler ve Nakşilikten muhavvel Nurcular ise, büyük dost! ve müttefikimiz! A.B.D. nin kanatları altında CIA destekli işbirlikçileriyle, T.C.nin meşru yönetimlerine karşı tuzaklara bile kalkışabilmişlerdir. Bugün ise, gerek Türkiye ve gerekse tüm Dünya, A.B.D nin emperyalist emellerle gerçekleştirmek istediği, evrensel boyutlardaki **“nurlandırma operasyonu”** ya da uydulaştırma senaryosu’nun ayırdına varmıştır. Özellikle, Suudi Arabistan’daki Vehhabi (Selefiye) inancında olanlardan bir grubun, ABD tarafından, Afganistan’a taşınmasından sonra oluşturulan, Taliban-El Kaide işbirliği hareketince, Newyork’taki İkiz Kulelere karşı, 11 Eylül 2001 tarihinde girişilen Kamikaze saldırıları hızlandırılmış ve köktendinci Nakşiler ikiye bölünmüştür. Bunlardan bir kesiminin, ABD güdümündeki nurcularla birlikte hareket etmeleri ve gerek ülkemizde ve gerekse, Türkiye’nin alet edilmesiyle evrensel düzeyde başarılı olmaları sağlanmıştır.

“Muhafazakar demokrat” yaftası altında kılık değiştiren Nakşibendi müritlerinin büyükçe bir kesimi, sarık ve çember sakallarını kafataslarının içinde saklayarak zahiren kravatlı ve çağdaş giysili bir görüntü verirken, kafalarının içindeki ilköğrenim gizlemekte ve şeyhlerinin dizi dibinde masal dinlerken kendilerine verilen talimat ya da şer’i icazetle! Hristiyan efendilerine! Karşı, “uyumlu ve ılımlı İslam” modelini sürdürmektedirler. ABD de üretilen **“BİLİMSEL TEORİLER”** in ülkemizde uygulanması bağlamında, “Drexel Üniversitesinde

ve ABD üniversitelerinde yetiştirdikleri kıt görüşlü işbirlikçi, ve intihalci **akademisyenler**” aracılığı ile, bu planlarının ülkemizin parçalanması yolunda kullanılması ve kamu yönetimimizin adem-i merkezîyetçi bir yönetim doğrultusunda çökertilmesi ve sonuçta, okullarımızın da medreseleştirilmesi arefesinde tüm aydınlarımızın akıllarını başlarına toplaması zorunluluğu artık iyice belirginleşmiştir.

Bu makalenin yazarı Atatürkçü Düşünce Derneği Kurucu Üyesi ve Türkiye Bilimler Akademisi (TÜBA) Kurucu Başkanı merhume Prof. Dr. Ayhan O. Çavdar delaletiyle karşılaştığı merhum TÜBA Şeref üyesi Prof. Dr. Halil İnalçık ile yapmış olduğu bir söyleşide kendisine yönelmiş olduğu bir soru ile ‘Siz Türk İslam tarihinin halen hayatta olan en büyük bilim adamısınız. Dünyadaki İslam toplumlarının, emperyal devletlerin tutsağı konumuna getirilmesinin belli başlı nedenlerinden en önemlisi olarak bu toplumların İslam’ın temel kaynağı olan Kur’an-ı Kerim’den ziyade her bir tarikatın sıhhati kuşkulu hadisleri ikame ederek inançlı insanları birbirinden farklı inanç gruplarına bölmeye ve akıl ve bilimden yoksunlaştırılması nedeniyle mi olmuştur?’ sorusuna karşılık bu büyük Alimin yanıtı ‘EVET’ olmuştur. Afganistan’da halen yönetimde bulunan başı sarıklı, saçı sakalına karışmış, fistanlı ve ayakları çarıklı El-Kaideci Taliban’ın Türkiye’deki benzer zihniyetteki olanların tek ayrıldıkları nokta batılı giysileri ve kravatlarıdır. Anlaşılan o dur ki batıların bilim ve akılla oluşan uygarlıkları Türkiye’yi yönetenlere yabancı kalmaktadır. Bir avuç aydın ile çağdaş bir devlet kuran ve tüm emperyalist dünyaya en büyük dersi veren Büyük Atatürk’ün ardından milyonlarca Atatürkçünün bir araya gelmeleri tek kurtuluş yolumuz olacaktır.

Arif ÇAVDAR
ADD Kurucu Üyesi ve
Önceki Genel Başkanı

- (1) Arif ÇAVDAR, Atatürk Sosyal Demokrasi, Cumhuriyet, 6 Ağustos 1994 S:2
- (2) A.D. Novıçev, Osmanlı İmparatorluğu’nun Yarı Sömürgeleştirilmesi, Türkçeye Çeviren:Nabi Dinçer,(Ankara-1979),S:139
- (3) Atatürk’ün Söylev ve Demeçleri (1919-1938),İkinci baskı,Cilt:II(Ankara 1959)S:102
- (4) Falih Rıfkı Atay, Zeytindağı, Bateş yayınları(İstanbul 1981) S:41
- (5) Lothar Rathmann, Berlin Bağdat, Alman Emperyalizmi’nin Türkiye’ye Girişi, Çeviren Ragıp Zarakolu, 2nci Baskı,(İstanbul-1982) S:111
- (6) Parvus Efendi, Osmanlı’nın Milli Tutsaklığı, Çeviren Muammer Sencer, May Yayınları S:35
- (7) Atatürk’ün Söylev ve Demeçleri(1906-1938) İkinci Baskı;Cilt.II(Ankara 1959)S:104-105
- (8) Gündüz Ökçün Türkiye İktisat Kongresi (1923,İzmir)Haberler, Belgeler, Yorumlar, İkinci basılış, AÜSBF yayın No:262,(Ankara 1961)S:243-256
- (9) Jamil M. Abun Nasr, The Tijaniyya,A Sufi Order in the Modern World (Oxford-1965)Tercüme eden Dr. Kadir Özköse, Son Dönem Tasavvuf Akımlarından Ticaniye ve Tekrür hareketi(Basım: Türkiye Diyanet Vakfı Yayın, Matbaacılık ve Ticaret

İşletmesi(Ankara-2005)S:67 ve keza Niyazi Berkes, İslamcılık, Ulusçuluk, Sosyalizm, Bilgi yayınevi,(Ankara-Eylül1975) ikinci baskı,S:172-173-174

- (10) Mevlana Muhammed Fadluresul Tashilül-Mesail, Vesikalarla Vehhabiliğin İçyüzü, Tercüme eden A. Faruk Meyan, Berekat Yayınevi(İstanbul-1976)S:7
- (11) Edward Mead Earle, Bağdat Demiryolu Savaşı, Kolombiya Üniversitesi, Yayını, (Haziran-1923) Türkçeye çeviren: Kasım Yargıcı, Milliyet Yayınları, S:138
- (12) Edward Mead Earle,İbid S:142
- (13) Enver Paşa'nın Kişisel Belgeleri ve Mektupları (Türk Tarih Kurumu Belgeliği) I/192;V/176;VI/57, keza bakınız; Yusuf Hikmet Bayur, Atatürk Hayatı ve eseri, Doğumundan Samsuna Çıkışına kadar, Atatürk Kültür Dil ve Tarih Yüksek Kurumu, Atatürk Araştırma Merkezi (Ankara-1990) S:60-70
- (14)